

Cvetinomiški :

Kesanje in obljuba.

Mati so večkrat dejali: »Janezek! Ne plezaj na drevesa!« Toda Janezek je odgovarjal s prešernim nasmehom na licih:

»Saj se mi ne more nič zgoditi! Nisem tak kilapec kakor Jeranov Cene. Meni se ne more nič zgoditi! Nikar se ne bojte, mati! Bodite brez skrbi!«

Mati so si obrisali roké ob predpasnik in so skomizgnili z ramami:

»Le glej! . . . Kdor ne uboga — — —. Saj veš, kakó je naprej!«

Rekli so in so šli. Janezek je pa poskočil in je stekel takoj v gozd. Tam so bili doma ptiči: gnezdili so visoko na drevesih, in Janezek je tako rad plezal po drevju.¹

Tam je pasel tisti dan tudi Jeranov Cene svojo črno kozo.

»Oho — ali si prišel vendar?«

Vesel je gledal Janezek Ceneta in je tiščal roke v hlačnih žepih.

»Jaz pa lovim ptiče, Cene, veš! — — Zadnjič sem našel kosovo gnezdo in še prej sem vedel za vrane in še za šoje. Visoko na hrast je bilo treba, toda jaz znam dobro plezati.«

Širokoodprtih oči je zrl vanj Cene.

»Plezati?«

»Seveda! Ne veš, kako!«

»Nisem vedel tega.«

»Jaz pa vem, da ti ne znaš. Tisti Capetov Jurček mi je pravil . . .«

»Ti veš?«

»Vem, Cene! Le nikar ne bodi hud!« Janezek se je zasmeljal.

»Bi rad videl, kako jaz plezam? — Kakor ve-verica. Boš kmalu videl!« — —

Stopita v goščavo. Le tuintam kipi kaka visoka smreka s suhimi vejami v nebo. Drugače je vse pu-sto.

Cene postane.

»Glej, Janezek, ta-le tukajle je najbolj visoka. Na to moraš. Šele potem bom verjel, da znaš res dobro plezati!«

Janezek se ozre v visoko smreko in malo ugiba, ali bi šel, ali bi ne?

Okrene se.

»Visoka je, Cene!«

Cene se zagrohota.

»Kaj bo visoka! — Saj praviš, da znaš plezati kakor ve-verica.«

To Janezka izpodbode. Zardi in se približa deblu.

»Da ne boš mislil, da sem plašljivec. Vidiš!«

Objame [raskavo deblo z rokami in z nogami in se vrpne naprej. Vedno više . . . Težko gre! Toda Janezek je pogumen in ne obupa brž.

»Da ne bo mislil, da sem res tak plašljivec!« se spomni in pleza jezen dalje.

Cene zre vanj, občudovaje njegovo spretnost. Priskaklja tudi njegova koza in zre v smreko.

Janezek diha počasi in se poganja naprej. Skli ga po rokah in po nogah — spustil bi se malo dol, in dobro bi bilo. Toda leze le naprej, čeprav čuti, da mu krvavi roka. Popihal bi rad — a kako, ker je že tako visoko . . . Nič se ne ozre dol; boji se, da bi se mu ne zvrtelo v glavi.

Pleza le naprej. Kar naenkrat zagleda visoko nad sabo debelo vejo.

»Vendar enkrat!« mu zavriska v srcu.

»Zdaj bo dobro! Samo, da dosežem to vejo . . .«
Cene bo pa stal spodaj in bo gledal nevoščljivo gor:
»Lej ga no, bo rekel, saj res zna dobro plezati!« . . .
On bo pa stal na veji in se bo smehljal zmagovalno.

Nekaj minut — in že zapre Janezku debela veja pogled. Burno se je oprime, se dvigne in zavihti na njej kakor veverica — in v trenutku stoji na nji . . .

Kar naenkrat pa — resk! resk! — Zaziblje se veja pod Janezkom — in v istem trenutku trešči za zlomljeno vejo dol, Cenetu ravno pred nože.

»O Bog! Jojmine, jojmine!«

Samo to je še zaklical Janezek kakor brezumen in je obležal napol mrtev.

Cene se je prekrizal in je stekel brž v vas, naravnost k Janezkovim staršem ter jim naznanil žalostno novico.

* * *

Prišli so z vozom in so položili Janezka nanj. Janezek je imel zlomljeni obe nogi; iz ust pa mu je vrela kri.

Mati so plakali in si zakrivali z rokami obraz.

»Vidiš, kaj sem ti še danes rekla! Zakaj me nisi ubogal?«

Janezek je pa ležal v nezavesti v hudih bolečinah in ni nič izpregovoril. Enkrat je pa začutil na licih poljub in se je predramil: pred njim so stali mati, objokani in stari . . .

»Nikoli več!« je tiho vzdihnil.

In spet je zaprl oči.

Čez nekaj dni so ga pokopali. Tudi Cene je prišel k pogrebu in je jokal . . . Kesanje in obljuba — oboje je bilo prepozno.

